

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 17

Uke 42 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda i Dalsbygda, Os, Nord-Østerdalen 1989. Foto: Torleif Sund.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
«... slik rishiene puster»
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
-Fredsplataet på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
«... vi er nesten den samme ...»
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt «Jeg»

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
«Sjel» og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

SAMLIVET MED PARAMANANDA

Øverst:
«Fredsplatået» på Tronfjell med monumentet i forkant. Monumentet er en minnestein over Sri Ananda og grunnsteinen til Fredsuniversitetet. Foto: BP.

Til venstre:
Paramananda og Bjørn leser ord av Sri Ananda hugget inn i bautaen på Fredsplatået: «Kristus er full av nåde. Andre forandrer seg. Han er evig den samme.»

Under:
Paramananda korrigerer utformingen til symbolet OM på grava til Sri Ananda på Tronfjell. Fjernt i bakgrunnen ses innsjøen Savalen. Begge fotos: Torleif Sund, 1989.

Neste side:
Den flate steinen hvor Paramananda og Bjørn satt og så utover Fredsplatået. Senere har folk lagt mange mindre steiner oppå denne store steinen. Foto: BP.

Fredsplatået på Tron

Ti dager etter at Paramananda ankom Alvdal, tok Torleif, Glenn og jeg ham med oss på en tur på Tronfjellet. Vi kjørte bil opp på «Fredsplatået» (Flattron) hvor vi beskuet monumentet over Swami Sri Ananda Acharya, som også er grunnsteinen til fredsuniversitetet Sri Ananda ønsket skulle bygges der i framtiden. Og derfra gikk vi til fots den tre kilometer lange stien til Sri Anandas grav på vestsiden av fjellet. Der hadde noen av de mange som besøker grava i løpet av sommeren, laget en stor OM med små, hvite steiner oppå grava. Paramananda var ikke fornøyd med utformingen av tegnet, så han omformet det slik at det ble riktig. Fra grava gikk vi direkte opp på toppen av fjellet, over 250 meter høyere enn grava. Det var varmt og strålende vær på hele turen, og vi fikk en fantastisk utsikt over store deler av Sør-Norge fra toppen. Derfra fulgte vi veien ned til Fredsplatået hvor bilen var parkert.

På veien nedover stoppet vi ved en stor flat stein med flott utsikt over hele platået. Paramananda og jeg satte oss sammen på steinen, og han begynte å fortelle meg om platået og Fredsuniversitetet:

Bjørn, dette platået er veldig fint. Det ser ut som ryggen på ei skilpadde herfra, og det er veldig gunstig. Jeg har bare sett en to-tre steder i Himalaya som har like god utstråling som dette stedet, og ett av dem

er Mt. Kailash. Anandacharya fant virkelig det rette stedet for Fredsuniversitetet, for dette er visse et fredelig sted hvor det ikke har vært kriger, feider eller blodsutgytelser i fortiden, og heller ikke store naturkatastrofer. Atmosfæren her er veldig bra.

Og så pekte han ned på et bestemt område av platået og sa:

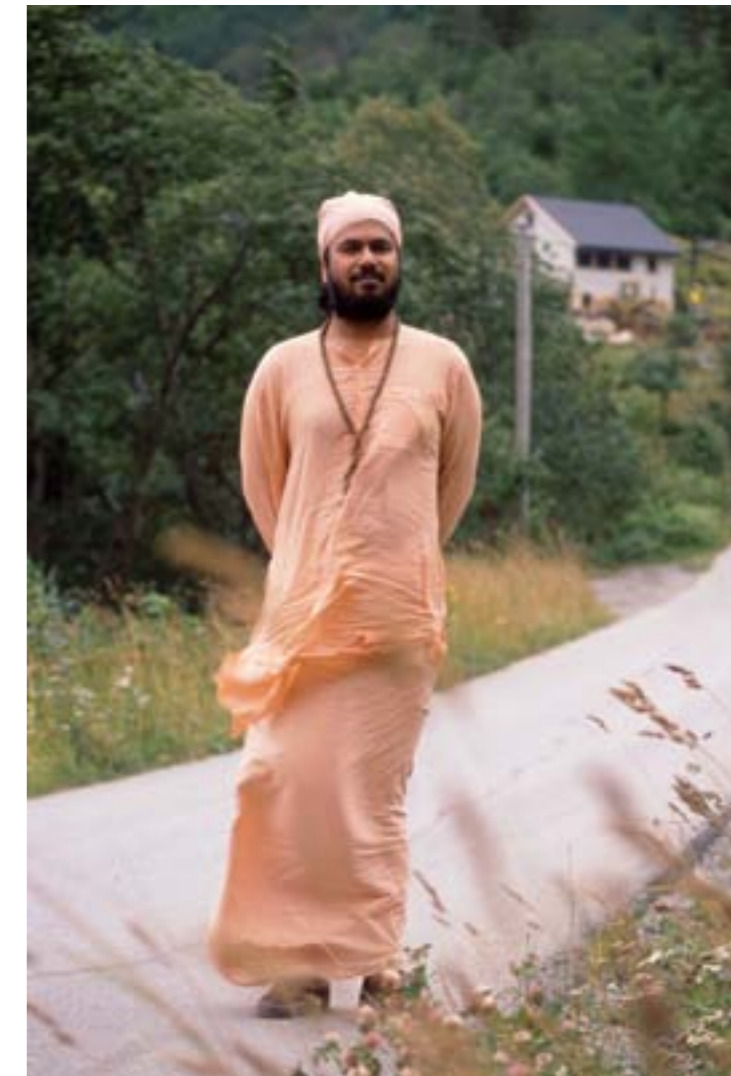
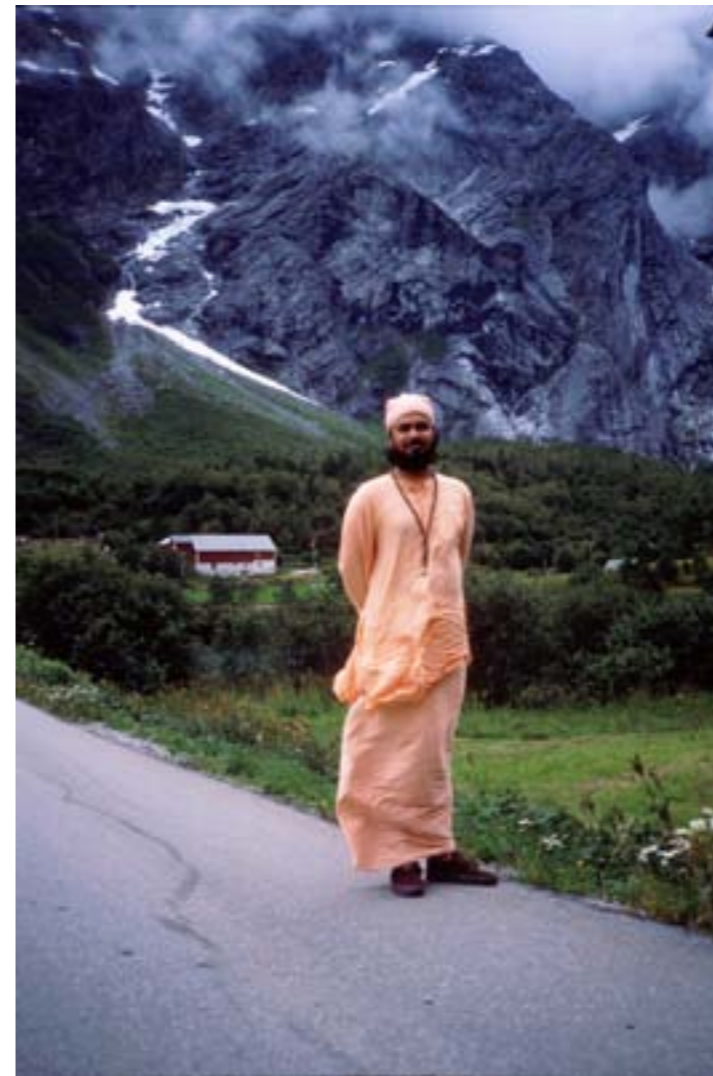
Se, Bjørn, Fredsuniversitetet er allerede der i sin subtile form, det gjelder bare å manifestere det. Det har vært fredsuniversitet her tidligere også i fjerne tider. Himalaya er nå forstyrret av krig og militære aktiviteter, og er ikke lenger egnet for meditasjon eller åndelig arbeid. Det hender med mellomrom at Himalaya blir forstyrret slik av forskjellige grunner, og hver gang det har hendt opp gjennom tidene, har alle rishier, yogier, sannyasins og mahatmaer tatt med seg vedaene og kommet hit til *Uttara Kuruvarsha* – til Skandinavia – og søkt tilflukt her for en periode inntil Himalaya igjen er blitt fredfullt. Akkurat dette er i ferd med å skje igjen nå.

Uttara Kuruvarsha er omtalt i de store eposene og i *puranaene* eller *sagaene* i den post-vediske sanskritlitteraturen i India, og *uttara-kuruene* var kjent som et fredselkende folk med sterke og selvstendige kvinner, og uten sosiale ulikheter – alt som Skandinavia er kjent for i verden den dag i dag!

Bjørn (stående) og Paramananda (sittende) på toppen av Tronfjell. Bak (øverst til høyre) er det et gammelt teletårn som ble reist i 1960, og derfor er det en bilvei helt opp til toppen av Tron («Tronfjellveien»). Under ses også Glenn i bildet, og vi ser Savalen i det fjerne.
Alle fotos: Torleif Sund, 1989.

Paramananda i Romsdal på vei til Volda i august 1989.
Begge fotos: Torleif Sund.

I begynnelsen av august tok Torleif og Anne Siri Paramananda og meg med på en fire dager lang vestlandstur med bil, etter at vi var blitt invitert til familien Langvatn i Volda. Turen gikk over Dovre til Dombås og nesten ned til Åndalsnes, og derfra opp den berømte turistattraksjonen, Trollstigen, og derfra videre til den neste store, berømte turistattraksjonen, Geiranger. Deretter med ferge ut Geirangerfjorden, forbi de flotte, sløraktige fosserfallene, og videre til Hellesylt, og så med bil og ferge igjen videre til Volda. I løpet av denne turen fikk vi også med oss et besøk på det berømte fuglefjellet Runde helt ytterst ut mot Atlanterhavet. Tilbake reiste vi over Stryn, Skjåk og Lom via Grimsdalen til Alvdal.

Helt sist i august og i begynnelsen av september reiste Paramananda og jeg for ni dager til Oslo, Moss, Drammen og Brandbu Folkehøgskole. Både i Drammen, ved en yogaskole, og på folkehøgskolen i Brandbu, underviste Paramananda lærere i meditasjon, slik at de igjen kunne undervise sine elever. Det var ellers etter invitasjon fra venner av meg at vi besøkte disse stedene.

Helt i begynnelsen av oppholdet i Norge ga Paramananda uttrykk for at han gjerne ville lære seg bedre engelsk,* og det ble avtalt at han skulle lære dette fra Anne Siri på Os. Men allerede etter første gangen ble det klart at han ikke ønsket å fortsette dette – det var ikke hans måte å lære på, betrodde han meg. «Det er bedre du lærer meg, Bjørn», sa han, men uten at det ble sagt noe mer om hvordan dette skulle foregå. Han hadde imidlertid flere spørsmål som han straks stilte meg, og som jeg svarte på, men noe ut over dette ble det ikke da. Det som imidlertid skjedde, var at neste gang han holdt *satsanga* eller snakket med andre hvor jeg var til stede, og jeg merket at Paramananda nølte ørlite grann fordi han lette etter det riktige ordet, tenkte jeg på det riktige ordet i mitt sinn, og i samme øyeblikk snappet Paramananda det opp og brukte det i setningen. Dette ble fort en fast praksis mellom oss, og det foregikk helt flytende uten opphold i samtalen eller uten at noen merket eller forsto noen ting av at jeg 'matet' Paramananda med engelske ord på denne måten. Min egen engelsk var langt fra bra, men fordi jeg hadde lest alle bøkene til Sri Ananda på engelsk, hadde

Øverst til venstre: Paramananda, Bjørn og Anne Siri på fergen i Geirangerfjorden. Øverst til høyre: Leidulv Langvatn, Bjørn, Paramananda og Torleif i Leidulvs båt ute på fjorden ved Volda. Over og under: Paramananda, Bjørn, Anne Siri og Torleif på tur på fuglefjellet Rundø. Neste side: Torleif, Paramananda og Bjørn spiser reker i fjæresteinene. Alle fotos: Torleif & Anne Siri.

jeg et ganske godt ordforråd, særlig om åndelige emner, og kunne derfor supplere Paramananda med gode ord og uttrykk. Første gang det skjedde, var da han diskuterte med en forsker som hadde studert et svært spesialisert emne i hele ti år, som bl.a. gikk på stråleskadene etter det nedfallet som kom lokalt i Nord-Østerdalen etter Tsjernobyl-ulykken. Forskeren hadde altså spesialkompetanse på dette feltet, men Paramananda kunne likevel diskutere med ham på samme nivå og endatil løse problemer som han ikke hadde klart å finne ut av selv.

Etter det fulgte en tid med besøk på Shantibu utover høsten og vinteren. Først kom Bryan fra England i tiden fra 13. til 28. september, Andreas fra Sverige fra 17. til 25. september, og så kom Fransisco fra Italia fra 30. oktober til 6. november. Bryan var, som tidligere nevnt, en gammel venn av Paramananda, og en av de første fra Vesten som traff ham. Andreas og Fransisco hadde begge hver for seg truffet først Devendranath under opphold i India, og blitt ledet av ham til Paramananda. Bryan og Fransisco var jevngamle med oss, mens Andreas var noe yngre. Sist av de langveis besøkende det året var Alex fra Italia, som var sammen med oss mesteparten av desember måned. Umiddelbart før det hadde Paramananda og jeg igjen besøkt venner i Oslo, Drammen og Drøbak, og Paramananda fikk sett nordlys for første gang den 1. desember på Shantibu.

I desember fikk Paramananda også prøve å gå på ski for første gang, både på Tronsvangen i Alvdal og på Hummelfjellet på Os. Vi feiret både julaften og Paramanandas fødselsdag 1. juledag på Shantibu, sammen med Alex. På julaften kledde jeg meg ut som nisse og kom med pakker i en sekk på ryggen. Paramananda ville se hvordan vi feiret tradisjonell jul i Norge. Og på fødselsdagen hans neste dag, lagde jeg *paramanna* til ham, slik jeg vet det er tradisjon i India, etter en oppskrift fra kokeboka til Sri Ananda. Den var svært eksklusivt laget på kremfløte med rosenvann og saffran, og smakte helt himmelsk. Til min store skuffelse oppdaget jeg at Paramananda ikke likte risgrøt og bare tok en liten symbolsk munnfull fra tallerkenen sin, men heldigvis var Alex nærmest ustoppelig både når det gjaldt spising og lovprising av retten.

Alex sin historie i forhold til meg var meget spesiell. Han kom inn i mitt liv ved at han skrev et brev til Brahmakul fra Italia og spurte om han kunne komme på besøk. Jeg skrev tilbake og ønsket ham velkommen, og han kom straks etterpå og tilbrakte et par uker sammen med meg på Shantibu første gang høsten 1987. Hans historie var følgende:

Med en hang til indisk filosofi og åndelighet, og en draging mot Himalaya, hadde Alex på sin tur i India endt opp i en mindre landsby i distriktet Almora, hvor det var en hule utenfor landsbyen hvor det holdt til en yogi. Hulen var kjent som «Babaji's Cave» siden den legendariske Babaji skulle ha manifestert seg der en gang, og yogien som holdt til der nå var en *mouni* – en som har tatt et taushetsløfte og aldri snakker – som kom fra Bengal. Alex bodde i landsbyen, men kom hver dag ut til denne yogien for å tilbringe tid sammen med ham i hulen. Med et sinn proppfullt av spørsmål klarte ikke Alex å dy seg fra å gi uttrykk for disse til yogien, men siden han var en *mouni*, kunne han ikke svare Alex med tale, men fant istedet fram en bok som han bladde i til han fant det han lette etter, hvorpå han pekte med fingeren på noen linjer og gjorde tegn til Alex at han skulle lese der. Det gjorde han og fikk straks svar på sitt spørsmål. Dette gjentok seg igjen og igjen, hver eneste dag Alex var i hulen. Da Alex skulle reise tilbake til Italia og kom til hulen for å si farvel, fikk han en gave fra yogien, og gaven var den boka som yogien hadde brukt for å besvare alle spørsmålene til Alex. På tittelsiden til boka sto det: Yoga of Conquest. By The Swami Sri Ananda Acharya. The Brahmakul, Gaurisankarmath, Scandinavia 1924.

Øverst til venstre: Bjørn, Paramananda og Anne Siri på Rundø utenfor Volda i august 1989. Bakenfor er kun Atlanterhavet, som til slutt ender ved Nord-Amerikas kyster. De tre andre fotografiene over: Vi bader alle i ei elv ved Os i Nord-Østerdalen, hvor Torleif og Anne Siri bor, ca. 40 km nord for Alvdal. Her viser først, og dernest lærer, Paramananda Bjørn hvordan han skal flyte på ryggen i vannet i lotusstilling. Under: Paramananda, Bjørn og Glenn i Dalsbygda, Os, hvor Glenn og familien hans hadde leid et sted den sommeren. Alle fotos: Torleif Sund.

Paramananda, Anne Siri, Bjørn, Berit og Finn, Torleifs tante og onkel, ved deres hjem i Os. Berit og Finn var spesielt hjertevarme og gjestfrie, og ville alltid servere Paramananda god, tradisjonell bondekost, som han satte stor pris på.

Paramananda, Anne Siri og Bjørn på terrassen til Torleif og Anne Siris hjem på Os, hvor Paramananda og jeg ofte var på besøk. Noen ganger bodde også Paramananda der alene i noen dager. Begge fotos: Torleif Sund.

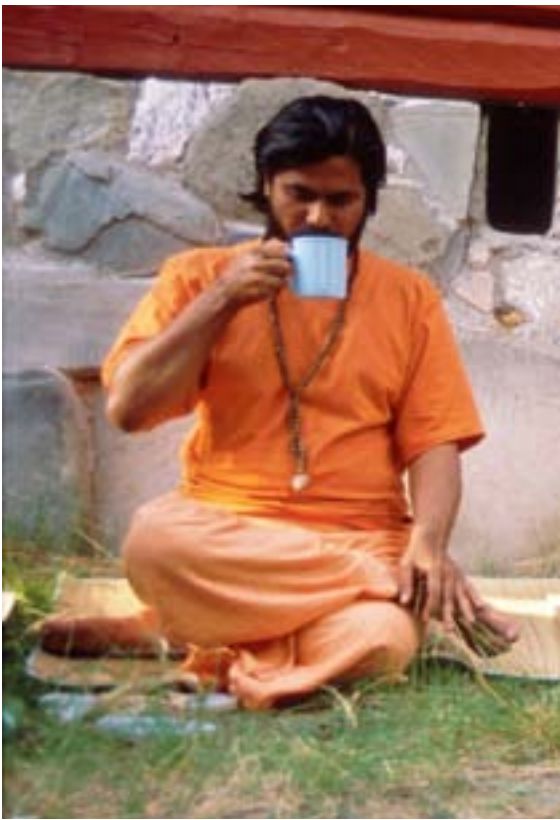

Øverst til venstre: Bjørn, Paramananda, Torleif og hans foreldre utenfor gården der foreldrene bodde, sent på høsten.
Over: Paramananda, Alex og Anne Siri i Torleif og Anne Siris hjem på Os i julen 1989.
Til høyre og nederst: Paramananda samme tid og sted.
Alle fotos: Anne Siri & Torleif.

Paramananda prøver langrennsski i desember 1989. Øverst til venstre: Ved Hummelfjell på Os. De to andre fotografiene: På Tronsvangen innunder Tronfjell i Alvdal. Under: Med Bjørn. Alle fotos: Torleif Sund.

Paramananda på Shantibu, juli 1989.

Til venstre: Drikket te.

Øverst: Spiller på en keramikkfløyte fra Mellom-Amerika, sammen med Glenn.

FOTNOTE

* Første gang jeg møtte Paramananda kommuniserte vi gjennom tolk (Devendranath), og han snakket bare noen få engelske ord selv. Men det var bare første gangen vi møttes i 1983. Fra mitt neste besøk i India i 1984 kommuniserte vi alltid direkte, og jeg følte aldri at han hadde noen vanskeligheter med å uttrykke seg på engelsk. En gang vi diskuterte det engelske språket sammen, og jeg lovprieste det, motsa han meg ved å si at det ikke ga noen god følelse å snakke engelsk.

ORDLISTE (forenklet)

Babaji – navn på levende vesen skapt av rishiene for omkring 12000 år siden, som er en kontinuerlig bærer av *Sanatana Dharma* og Vedaene.

mahatma – ‘stor sjel’; hederstittel på enkelte, spesielle sannhetssøkere som skiller seg ut fra andre.

mouni – en som overholder ‘*mouna*’ eller taushet.

OM / AUM – hinduenes hellige enstavelsesord, som er den symbolske representasjonen for *Brahman* (Gud); «urlyden» som alt har oppstått fra, som alt blir opprettholdt av, og som alt oppløses i; det Absoluttes ønske om å oppleve og å nyte seg selv.

paramanna – bengalsk søt risgrøt kokt med melk, rosiner, nøtter og krydder, helst laget med en særdeles liten rissort som heter «*Govinda*», og som er naturlig søt og duftende, og som bare vokser på spesielle steder langs Ganges.

purana – ‘saga’; del av den postvediske sanskritlitteraturen i India.

rishi – ‘seer’; Selvrealisert helgen; det høyeste nivå et menneske kan nå til gjennom evolusjonen, som manifesterer kjærlighet og visdom; (i flertall) ‘de syv (opprinnelige) rishiene’ har ikke kommet gjennom evolusjon, men ved guddommelig inkarnasjon, og er de sinn-fødte sønnene til *Brahma*, som ble skapt for å beskytte alle levende vesener, inkludert guder og mennesker, og de er alltid blant menneskene på jorden (gjennom kontinuerlig gjenfødelse) for å utføre denne oppgaven.

sannyasin – en dedikert sannhetssøker som går i oransjefargete klær (*gerrhua*), gjerne med *swami* tittel og *ananda*-endelse i navnet, som har forsaket personlig familielykke eller karriere for å hjelpe menneskene til åndelig utvikling.

sanskrit – ‘det perfekte språk’; det språket som ligger nærmest roten til alle språkene i den indo-europeiske språkgruppa, inkludert majoriteten av de europeiske språkene sammen med språkene i Nord-India, Iran, Armenia osv. (også de skandinaviske språkene, unntatt samisk og finsk); språket som all gammel vedisk og postvedisk litteratur er skrevet på (det er ikke lenger et levende språk, bare akademisk, på samme måte som latin, men det finnes likevel et muntlig hverdagsanskrit som tales blant yogier og sannyasins i Himalaya).

Uttara-Kuruvarsha / uttara-kuru – gammelt sanskritnavn for Skandinavia og folket der; stedet hvor de nordlige kuruene bodde – et høyt aktet, fredselkende folk, med sterke og frie kvinner, og uten sosiale forskjeller – som ble ansett som hellige, selv om de var utlendinger og derfor pr. definisjon barbarer.

Veda – ‘kunnskap’ eller ‘guddommelig visdom’; hinduenes eldste skrifter som består av fire bøker – Rig-Veda, Sama-Veda, Yajur-Veda og Atharva-Veda – som alle er skrevet på sanskrit, og har dannet basis for all senere litteratur i India; overlevert etter tradisjonen muntlig gjennom resitasjon ved melodi og rytme, og først veldig sent i forhistorisk tid nedskrevet, dvs. redusert til tekst.

yogi – en som mestrer yoga; utøver av yoga.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.